

TORONYIRÁNY

XIV. 44.

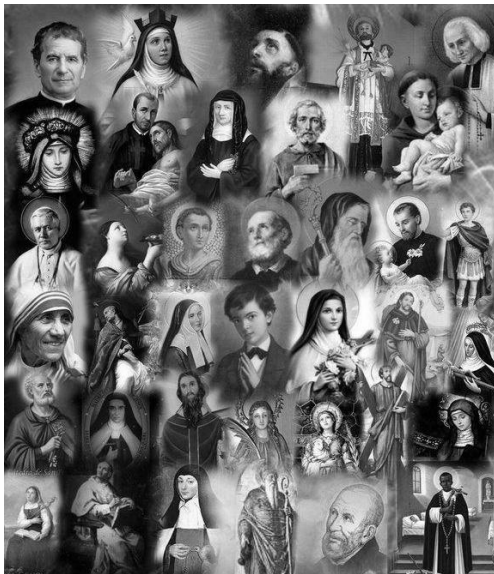
2020. november 1.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESÍTŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Mindenszentek ünnepe

- November 2.** Halottak napja
November 4. Borromeo Szent Károly püspök
November 5. Szent Imre herceg

Az öröm imádság, az öröm erő.
Az öröm háló, amellyel
lelkeket foghatunk.
Isten szereti az örvendező imádságot.
A legjobb módja, hogy Istennek hálát adjunk:
ha dolgunkat örömmel tesszük.

A szerető szív vidám szív.
Ne engedd, hogy a gondok úgy hatalmukba
kerítsenek, hogy miattuk elfelejtsz örülni
a feltámadt Krisztusnak.

Mindnyájan Istenhez vágyódunk, a mennyországba,
de hatalmunkban áll, hogy már most és itt
nála legyünk a mennyben,
s minden pillanatban boldogságban részesüljünk.
Ez azt jelenti:
szeressünk úgy, ahogyan ő szeret,
segítsünk, ahogyan ő segít,
adjunk, ahogyan ő ad,
szolgáljunk, ahogyan ő szolgál,
mentsük meg az embert,
ahogyan ő megment minket,
huszonnégy órán át vele legyünk,
és a legnyomorúságosabb öltözékben is
felismerjük.

Kalkuttai Teréz anya

Az Imaapostolság szándéka

Egyetemes: *A mesterséges intelligencia felelősségteljes felhasználásáért: Imádkozunk, hogy a robotika és a mesterséges intelligencia fejlődése mindig az emberiség szolgálatára legyen.*

A szentmise olvasmányai

- Jel 7,2-4.9-14** A Jelenések könyvének szerzője költői képekkel és szimbólumokkal írja le látomását az üdvözültekről a történelem végén.
- 1Jn 3,1-3** Isten végtelen szeretetében gyermekeivé fogad bennünket, és ha ehhez méltó módon élünk, saját isteni életét osztja meg velünk.
- 3. Mt 5,1-12a** Jézus az úgynevezett „boldogságokban” arra az életszemléletre, életvitelre tanít, mely által az ember eljuthat végső céljához.

A boldogság ígérete

A nyolc boldogság mindegyike rövid pedagógiai összefoglalás. Az ellentét a régi és az új szövetség között már a fogalmazásban szembeűnő. A próféták így vezették be beszédeiket: Ezt mondja Jahve. Később a törvényt, a köteleességet így idézték: Írva van. Jézus nem azért jött, hogy köteleességekre emlékeztessen, hanem azért, hogy megmutassa az élet értelmét, célját és boldogságát. Azt tárja elénk, hogy a magát kinyilatkoztató Isten a mi Atyánk, s gyermekeit boldoggá akarja tenni. Az örömhír az, hogy a földi küzdelmek között is megérezhetünk valamit abból az el nem múló örömből, amit Isten nekünk szánt. Ha magunkra öltjük azt a lelkiületet, amelyet Isten országa megkíván, akkor hordozói leszünk a boldogságnak. Megvilágosodik előttünk, hogy a követelmény magában hordozza a jutalmazást is. Isten nem akarja úgy szétválasztani a földi és az örök életet, hogy itt csak szenvedünk, s odaát majd boldogok leszünk, hanem éreztetni akarja a vele való kapcsolat és az erény felemelő voltát. Ezért Jézus nem úgy fejezi ki magát, hogy boldogok lesznek, hanem azt állítja, hogy az erény gyakorlása eltölti őket valamilyen boldogsággal és biztosítja számukra az örök boldogságot. Boldogok a lelki szegények, illetve a lélekben szegények. A lélek itt valójában a szívet, az ember belső világát és vágyait jelenti. Már a zsoltáros így érvelt: „A megtört szívűekhez közel van az Úr, s a bánatos lelkűt meggyógyítja.” Vagy más helyen: „Én nyomorult és szegény vagyok, Uram, siess segítségemre.” Az élet megoldásának, céljának elérésében mindnyájan szegények és gyengék vagyunk. Jézus konkrét helyzetben beszélt, de az örök élet szempontjai szerint.

Szavaiban benne van a szociális helyzet és az egyetemes igazság, azért azokat úgy kell értelmezni, hogy minden kornak szólnak. Ő meg akar menteni a reménytelenségtől. Igazi erőnk az Istenbe vetett bizalom. Tőle reméljük bűneink bocsánatát, a kegyelmi segítséget és a megerősítést. Mindezt akkor kapjuk meg, ha a szívünk nem nehezedik el az élvezetekben és nem üresedik ki a földi vágyakban. Aki így átéli Istentől való függését, az meglátja mások szükségleteit is, és együttérez velük. Isten nem akarja állandósítani a nyomort, a lemondást. Reménye annak is van, akivel az élet mostohán bánik.

Az Isten országa csak a lelkületnek és a szeretetnek a jutalma lehet. A szeretet arra készíti, hogy kívánjuk a földi javak igazságos elosztását és az emberhez méltó élet kialakulását mindenütt...

Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságosságot. Nem egyszerűen az emberek közötti igazságosságról van szó, és nem is arról, hogy Isten igazságossága minél hamarabb megnyilvánuljon az ítéleten, hanem inkább arról, hogy mi magunk akarjuk tetteinket és viselkedésünket az igazsághoz hozzámérni. Vagyis tetteink legyenek minél tökéletesebbek, hiszen az az emberek közötti igazságosságnak is az előfeltétele. Aki így viselkedik, azok megtalálták az élet értelmét és megnyugszanak. Az örök élet majd a végső kielégítést és megnyugvást hozza. Benne lesz az igazság teljes megismerése is...

Boldogok az irgalmasok, mert nekik is irgalmaznak. Jézus a tanítását szembeállítja a farizeusok törvénytárgyarázatával és kultikus viselkedésével. Azok a formára ügyeltek, s nem akarták meglátni embertársaik szenvedését vagy nehézségeit. Jézus másutt is kijelenti, hogy csak akkor nyerhetünk bocsánatot, ha mi is hajlandók vagyunk megbocsátani. Az irgalom abban áll, hogy megértünk másokat, és részvétellel vagyunk irántuk. Közben abból indulunk ki, hogy mi is esékenyek vagyunk, és rászorulunk mások segítségére. A betegség, a szomorúság, a tudatlanság és a szerencsétlenség ezer és ezer alkalmat nyújt ennek az erénynek a gyakorlására. Viszont a bosszúvágy, az önzés és a gőg nehezé teszi a megvalósítását. Ezért Jézus külön kiemelte a megbocsátásnál, hogy legyünk tökéletesek, mint a mennyei Atya, aki fenntartás nélkül gyakorolja az irgalmasságot (Mt 5,48). Amikor irgalmasok vagyunk, mindig legyőzzük magunkat. Feláldozunk valamit kényelmünkéből, önértetünkéből, anyagi előnyeinkéből, s a lélek, a szellem nagyobb teret kap bennünk. Ezért ez a tökéletesség útja is...

Jézus a lelkület és az erényes élet kialakításával azt akarta elérni, hogy ő maga tükröződjék követőiben, s így ezek vigyék tovább Isten országának örömét és javait. Saját magát a világ világosságának nevezte (Jn 8,12), s valóban világosság akart lenni az emberek számára. Nemcsak úgy, hogy az evangéliumban előttünk álljon egy róla megrajzolt kép, hanem méginkább úgy, hogy követői éljék az ő életét és tükrözzék lelkületét. Ami őbenne kegyelmi erő és követendő példa, azt átadja a benne hívőknek. Ezáltal a föld sója és a világ világossága lesznek ők is. A só ízt ad az ételnek és megóvja a romlástól. Isten gyermekei így hatnak környezetükre, ha valóban Krisztus ereje, szelídsége és okossága él bennük. A hit Isten ajándéka, s jótetteinket is az ő kegyelmének segítségével visszük véghez. Tehát igaz, hogy ő maga gyűjti meg bennünk a világosságot, s azt kívánja, hogy ezzel irányt mutassunk másoknak is. A cél nem az, hogy jótetteink miatt az emberek megbámuljanak, hanem hogy dicsőítsék a mennyei Atyát a kapott jókért, és utána ők is felbuzduljanak a jó követésére.

Gál Ferenc

A nevelés öröme (3.)

Az ember nevelésének művészete

4. Beszélhetünk még manapság értékekről?

Az ember szomjazik rájuk, és ez bizonyítja, hogy Isten képére és hasonlatosságára lett teremtve. Isten a Legfőbb Igaz, a Legfőbb Szép, a Legfőbb Jó (Id. Ter 1,31). Ki ne akarná közülnünk, hogy mások szépnek, jónak, őszintének tartsák? Az embernek a saját javát kell fejlesztenie, hogy boldog lehessen, de a saját javunk nem mindig egyezik azzal, ami tetszik. Például egy sebészeti műtét fájdalmat okoz, de jót tesz az egészségemnek. Ha étkezéskor megiszunk egy pohár bort, az jó, de ha valaki alkoholistává lesz az ital kínálta élvezet miatt, az rossz. Ha azért élünk, hogy együnk, az rossz, de ha azért eszünk, hogy élhessünk, az jó.

Ami a jó felé halad, az erkölcsös, igaz, helyes, és minden, ami eltávolodik tőle, az rossz. Ezek a példák segítenek megérteni, hogy ha a saját javunkat választjuk, elnyerjük a szabadságot. Megszabadulunk az ellenőrizetlen vágyaktól, a hamis szükségletektől, az ál-értékektől, amiket manapság a fogyasztás és a hedonizmus erőteljesen jelenít meg előttünk.

Újra és újra nevelni kell magunkat a lemondásra, hogy a saját önuralmunkat fejlesszük.

Ha csak azt tesszük, ami nekünk tetszik vagy kényelmes, az még biztosan nem a szabadságot jelenti. Annyira válunk szabadabbá, amennyire nem sértjük mások szabadságát, elismerjük és elfogadjuk a saját kötelességünket, felelősnek érezzük magunkat a tetteinkért és a döntéseinkért tudva, hogy minden személyes cselekedetünk kihat magára a társadalomra.

Fontos tehát, hogy ne keverjük össze az igazságot a véleménnyel; ez utóbbival tele van a világ: sokféle ember van, sokféle vélemény, míg az igazság mindenki számára egy.

Ha például azt mondom, hogy: „Az ingem és a nyakkendőm tetszenek nekem, de nem tetszenek másoknak”, akkor két véleményről számolok be. Ha azt mondom: „Nem szabad ölni”, az igazságot mondom ki.

Az igazság egyetemes és szükséges, mint a Nap, ami mindenhol Nap, feltűnő, vitathatatlan és fényes. Lehet, hogy elrejtőzik, mint a Nap a felhők mögött, de nem mondja senki, hogy nincs is a Nap, mert nem látszódik. Olyannyira a bensőnkbe íródott érték, hogy szomjazunk rá. Ezt bizonyítják a gyermekek is. Még nincsenek háromévesek, amikor ha elmesélünk nekik egy történetet vagy egy mesét, rögtön megkérdezik: „Ez igaz?”

Ellentétben az igazival, a ravasz tudomány azt állítja, hogy minden, ami bizonyítható, igaz. Mégis tudjuk, hogy vannak olyan igazságok, amiket nem tudunk bizonyítani.

Sajnos manapság többre tartjuk a közvélemény-kutatásokat, amik statisztikai eszközökkel értékelik a véleményeket. Ennek megvan a létjogosultsága, de csak arra korlátozódik, ami „szerintem igaz”.

Talán azért nem szeretik sokan az igazságot, mert arra kényszeríti az embert, hogy elhagyja a nézőpontját, megmutatja, hogy szubjektív, ahogy a dolgokat nézzük, nem egyetemes, és megró, ha a véleményünket igazságként állítjuk be.

Az igazság kemény, objektív, alázatosnak kell lenni, hogy felismerjük, és amint felismerjük, tényleg megszabadulunk minden kötöttségtől. Olyannyira divatos a saját szubjektivitásunkat átélni (azt teszem, amit igaznak tartok a magam számára), hogy az igazságot csak nehezen ismerjük fel, és aki hirdeti és megpróbálja át is élni, azt maradinak tartjuk.

Aki azt mondja, hogy „Nincs igazság, hiszen minden relatív”, annak azt javasolom, helyezük át az egészet a kapcsolatok szintjére.

Maga a relatív kifejezés is egy kapcsolatot jelent, aminek nincs értéke és jelentése önmagában, csak egy összehasonlításban. Például azt, hogy soványabb vagy kövérebb vagyok, csak valakire utalva mondhatom. Ha az emberi személyiségről, mint értékről beszélek, az nem olyan mértékben létezik, amennyire elismerem, hanem azért ismerem el, mert van. Az ilyen, egyetemesen elismert értékek tehát nem egy megállapodás gyümölcsei, nem mi egyeztünk meg bennünk, hanem abszolút értékek, abszolút igazságok.

Létezik tehát az igazság szükségszerűségének a szabálya. Az abszolút értékek, a jó, az igaz, a szép megvannak. A szkeptikusok nem hisznek bennük, szemben állnak a valódi filozófusokkal, és szeretnek bonyolultak lenni, mert azt gondolják, hogy az agyszülemény az értelem színönimája, vagy már önmagában is filozófia. Nem tudják szeretni az egyszerűséget, ami természeténél fogva „gyermeki”.

Ha azt mondom: „Nincs igazság!”, akkor automatikusan azt is kijelentem, hogy „Semmilyen igazság nincs, az enyém sincs”, így a lehetséges igazságot tagadva ellentmondásba keveredek.

Ha azt mondom: „Igazságnak kell lennie, de azt nem tudhatjuk mi is az”, valójában azt állítom, hogy tudatlanságra vagyunk ítélve; mintha azt mondanánk, hogy lehetetlen elérni ezt az abszolút kapaszkodót.

A második fejezetben már láttuk, hogy az első vitathatatlan, objektív tény, amivel találkozunk, az az élet igazsága: megszülettünk, halandók vagyunk.

Akár mennyire is fájdalmas számunkra, el kell ismernünk az igazságot a maga nyersségében is. A megszerzett igazság megszabadít bennünket a rossztól és a tudatlanságtól. Értelmem idomul az igazsághoz, és a véleményem, személyes közeledésem a valósághoz. Például: a szobában van egy terített asztal (valóság), mindenki másképpen közelíti meg (vélemény), de mindenki az asztal felé megy. Az alapvető igazságokon való elmélkedés menete a következő kapcsolatok végiggondolásában valósul meg: én-magam; én-az; én-Isten.

ÉN –MAGAM: Ha arra a kérdésre, hogy „Ki vagyok én?”, zavarba jövök, az azt jelenti, hogy nem ismerem még az igazságot. Szókratész, a filozófus azt mondta: „Ismerd meg önmagad!”. Saját magammal való kapcsolatomban ismerem meg a határait: nem vagyok halhatatlan, elfáradok, nehézségekkel találkozom, de ha szembenézek velük, az atléta örömujjongásával élvezhetem, mert legyőztem a nehéz próbát, nem pedig a próbatétel hiányának örülök.

ÉN –AZ: A természettel való kapcsolatba tartozik bele az összes környezeti és társadalmi probléma.

ÉN – ISTEN: Az Istennel való kapcsolatban megjelenik az eredetem és a célom, hiszen az élet megköveteli a jelentését. Boldogságra vagyok hivatott, és sóvárgok utána (minden ember boldog akar lenni).

(Folyt. köv.)

Flora Bresciani Nicassio

Vasárnapi jegyzet

Mondd el a síri imát!

„Szentek a bús temetők: engesztelik azt, ki meghalt,
s hoznak a sírokon is, bár kicsiny áldozatot (...)

Éppen elég, ha a síremlékre virágkoszorút fonsz (...)

Többet is áldozhatsz (...)

Rakj tüzet és könyörögj, mondd el a síri imát.”

Pogány költő, Ovidius írta ezeket a sorokat, Augustus császár idején. Ő, akinek csupán a képzeletét foglalkoztatta a mítosz, s mint irodalmi téma, és mintha már sejtett volna valamit az aranykorról, amikor „új sarjat küld le a földre az ég a magasból”, „az örök remegés elhagyja a földet” – amint a kortársa, Vergilius (a nagy római!) híres versében írja.

Lehet, hogy Ovidius az egyik ihletője latin költőinek, akik közt a III-IV. századtól már keresztények is vannak? A fenti disztichon részlet az antik római naptárban a halottak napját: február 21-ét jelölő emlékezésre íródott, amely a költő minden cinizmusa (?) ellenére is meghatódottságról tanúskodik: szembenézéssel a mulandósággal. Amikor meghalt, Krisztus után tizenhetet írtak, de a történelmi időszámítással mérve nem volt már messze a század, amikor kőből, téglából és fából készült koporsókba jelképes emlékek kerültek: korszó, kenyér, pohár, az Utolsó vacsora szimbólumaiként.

Ma is beszédes – pannóniai városokban a kő, a latin múlt világ, s aki elindul – mint többen útra keltek az ókeresztény „zarándokok” közül megkeresni mártír-szentek emlékhelyeit, a római kultúra, szellemiség jeleivel találkozáva közvetlen ismeretet szerezni ókeresztény temetőkápolnákról, sírkövekről. Utóbbiakon ez a két betű olvasható: B.M. Vagyis: Benemerenti – a Megboldogultnak. Keresztény kifejezés, azoknak az érzése, akik már rá is írhatták elhunyt szeretteik emlékkövére: „Suscitabit cuius condito est – Majd feltámaszt, akinek hatalma van erre.” Mindössze egyetlen betű a különbség a pogány sír-jeltől. Ott ez áll: D.M. – Dis manibus – Az istenek szellemének ajánlva a megholtat. Tatai római sírban talált aranygyűrűre vésték ezt: „Békesség a viselőre...” Másutt: „Boldogan élj”. A túlvilági (keresztény) hit kifejezései így váltak későbbi idők liturgikus szokásában s a népi emlékezetben máig ismert formákká.

Pannónia, a hajdani provincia büszkélkedhet ókeresztény emlékekkel, a halottak, szentek tiszteletének bizonyítékaival. Halotti festett sírkamrák főleg Pécs ((Sopianae) múlt-örökségében, de Aquinum (még bizonyára sok fel nem tárt) emléké is – beépülve történelmünk szellemi körképébe hirdetik a feltámadást, az új életet Krisztus-monogrammal, a Paradicsom kapujával, galambbal, békesség-olajággal, mécsesekkel. S persze pannóniai szentekkel, akik közül – mint vértanút legalább tizenkettőt ismerünk, közülük kiemelten Quirinust, a Savariában (ma: Szombathely) mártírkoszorút nyert siscái (eszéki) püspököt. A kormányzó kötelet köttetett a nyakára – és a Perint vizébe dobatta. A víz ma is tovarohan, de a parton állva hogy ne idéződnék fel a legjelesebb ókeresztény költő: a hispániai (vagy inkább római?) Aurelius Prudentius Clemens neve, aki 378-ban Gratianus császár legionáriusaival útra kelt és Pannóniába jött: bejárta a helyeket, ahol a szent püspök élt, s akinek tisztelete a halála után 75 évvel még elevenebb volt. Eszéken megírta Quirinus (mi Kerénynek ismerjük) himnuszat, dicséretét Isten emberének, s ki tudja, nem a pannon dombok, keresztény sírok, a még római időkbe utaló koszorúk ihlették-e egyik legszebb versének végleges formába öntésére, amelynek hangja, teológiája katolikus temetési énekeinkben visszatér:

„Szűnjél szomorú panasz immár,

Ti anyák, hagyjátok a könnyet,

sarjaiért senki se sírjon:

Az élet újul e halálban.

Mit akarnak a vájtólú sziklák?

Mit a síron a pompa, az emlék?

Azt mondja: a test amit elvett,

Nem halt meg, - aludni pihent el.”

S még hányan lehetnek – odaát pannonföldi szentek, papok, püspökök! Severin, a szerzetes már az V. században lépett az égi seregbe.

Terített mindvégig a Duna-tájon, egyesítette gondolkodásában a római műveltséget, a keresztény szellemiséget, és vált az európai pirkadat egyik korai hirdetőjévé...

Pannónia kereszténységének történetéből csupán még egy nevet! Demetriusét, aki Sirmicu, (Sremske Mitrovica, ugyancsak kívül esik a magyarországi határon) vértanúja, s akik a görögök és a szlovákok Szent Demetere lett azáltal, hogy ereklyéit a VI. században sokat szenvedett déli városokból menekülők Tesszalonikibe vitték. Sirmium nem felejtette el a mártírkoszorút, s a lakosság a várost Demeter városának nevezte. A középkori magyarok pedig Százszentdemeternek.

† Tóth Sándor

hírek információk

Életének 80. évében, október 25-én a XXIII. János Szeretetotthonban elhunyt Bolberitz Pál Széchenyi-díjas pap, teológus, egyetemi tanár. Bolberitz Pál a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Teológiai Kar professzora volt, majd 2008-tól 2019-ig a Szegedi Gál Ferenc Hittudományi Főiskola, majd Gál Ferenc Főiskola, a mai egyetem Teológiai Karán filozófiatörténetet és szisztematikus filozófia tárgyakat tanított, a Filozófia Tanszéket vezette, több konferencián is előadott. Bolberitz Pál vasárnap délelőttként a budapesti felsőkeresztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánián misézett, azon a plébánián, ahol korábban Gál Ferenc sok éven át, katolikus egyetemi rektorsága alatt is élt és misézett, egészen 1998-as haláláig. Bolberitz Pál és Gál Ferenc közösen írtak kötetet Aquinói Szent Tamás filozófiája és teológiája címmel, valamint Bolberitz Pál mutatta be az akkor elhunyt Gál Ferenc papi és teológusi munkáját a *Communio* folyóirat 1998/2. számában közzétett tanulmányában. Bolberitz Pál professzor emlékét a Gál Ferenc Egyetem nagy tisztelettel és szeretettel őrzi.

A Székesegyházban a mai napon, Mindenszentek ünnepén a 10 órákor kezdődő szentmisét Kiss-Rigó László püspök celebrálja. A 18 órai szentmisét a plébánia elhunyt tagjaiért történő, vigíliai szertartás követi. Másnap, november 2-án, halottak napján a Dómban 10 és 18 órákor lesz szentmise. A 10 órai mise keretében a Szegedi Dóm Látogatóközpont urnatemetőjében elhelyezett elhunytakért lesz közös imádság.

A Belvárosi Plébánia közössége az idén is megtartja a halottak napjának vigíliáján kezdődő kilencedet, melynek keretében november 1. és 9. között, az este 6 órákor kezdődő szentmisét a plébánia közösségéhez tartozó hívek elhunyt szeretteiért ajánlják fel a Dómban. A halottakért felajánlott ima, különösen a szentmise áldozatában való megemlékezés a halálon túli összetartozás és szolidaritás kifejezése. (Gyakorlati tudnivaló: a szervezők papírlapokat helyeznek az újságos asztalra, melyekre bárki felírhatja azon elhunyt szeretteinek nevét, akiért a szentmiséket szeretné felajánlani. A papírlapokat ezután – az erre a célra szánt összeggel együtt – az ott található borítékba rakva, az újságos asztal melletti perselyekbe kéri bedobni.)

November 1-jén, azaz most vasárnap 14 órákor az újszegedi temetőkápolnánál (Szőregi út 85.) igeliturgia lesz, majd a helyi lelképásztorok a temetőgondoknál jelzett előzetes kérés alapján megszentelik a sírokat.

Mindenszentek ünnepén, november 1-jén az Árpád-házi Szent Erzsébet templomban (Torontál tér 4.) a 18 órai ünnepi szentmisét követően az elhunytak üdvösségéért felajánlott énekes zsolozsmára hívják a híveket.

„A XXI. századi közgazdaságtan” címmel rendezi kihelyezett Civil Akadémiáját a Civil Összefogás Fórum november 3-án, kedden 18 órától a Szegedi Dóm Látogatóközpontban. Az esemény vendége Boros Imre közgazdász, volt tárca nélküli miniszter, akivel Szabó Anett beszélget. A rendezvény ingyenes, de regisztrációhoz kötött. Jelentkezéseket az info@civilosszefogas.hu e-mail címre várják a szervezők.

November 4-e, a forradalom vérbefojtásának emléknapja. Az 1956-os forradalom és szabadságharc leverésének, a szovjet csapatok bevonulása emléknapjának estéjén gyűjtünk mindannyian gyertyát az áldozatok emlékére.

Változott a szeged-mórávárosi szent Kereszt templom (Kálvária tér 21.) esti szentmiséinek kezdési időpontja. A téli időszakban a szentmisék 16 órákor kezdődnek.

Stephan Pollhammer orgonaművész és az Óbudai Danubia Zenekar koncertjével folytatódik november 13-án, pénteken este fél 8-kor a Filharmónia Magyarország Orgonabérlet sorozata a Dómban. Az est folyamán Johann Sebastian Bach, Fernando Germani, Luis Vierne és Peeters műveiből hallható válogatás. Vezényel: Hámori Máté. Jegyek válthatók a Filharmónia Magyarország szegedi fiókjában (Klauzál tér 7.), a Ticket Express jegyirodáiban, illetve online a www.jegymester.hu oldalon, továbbá a koncert előtt a helyszínen.

Keresztféléves felvételre várja a jelentkezőket a Gál Ferenc Egyetem. A Szegedre, Szarvasra és Gyulára meghirdetett költségtérítéses, levelező szakokra november 15-ig a felvi.hu-n lehet jelentkezni. Az ápoló, gazdálkodási és menedzsment, csecsemő- és kisgyermeknevelő, óvodapedagógus, tanító szakok levelező tagozaton költségtérítéses formában indulnak. A hitéleti képzésekre január végéig közvetlenül a GFE-n várják a jelentkezőket, ahol nappali és levelező tagozaton a költségtérítéses mellett ösztöndíjas tanulmányokat is lehet választani a teológia, katekéta, hittanár szakokon.

Nem lehet csoda nélkül élni (Márai Sándor) címmel Betlehem-készítő pályázatot hirdet családok, iskolai osztályok, illetve egyéni jelentkezők számára a Szegedi Dóm Látogatóközpont. Az alkotások anyaga, mérete és az alkalmazott technika szabadon választható. A Betlehemeket személyesen vagy postai úton november 20-án, 17 óráig várják a szervezők az intézménybe (Dóm tér 16.). A beküldött alkotások november 26-tól 2021. január 6-ig láthatók majd a Szegedi Dóm Látogatóközpont kiállítóterében. A pályázat pontos részleteiről a 06-20-385-5061-es telefonszámon kaphatnak felvilágosítást az érdeklődők.

Ferenc pápa üzenete a 2020. évi missziók vasárnapjára (3.)

„Itt vagyok, engem küldj” (Iz 6,8)

„A misszió és a »mozgásban lévő Egyház« nem egy program, egy szándék, amelyet el lehet érni az akarat megfeszítésével. Krisztus az, aki küldi az Egyházat. Az evangélium hirdetésének küldetésében jársz, mert a Szentlélek indít és vezet téged!” (Senza di Lui non possiamo far nulla, Città del Vaticano 2019, 16–17.). Isten mindig előbb szeret minket, és ezzel a szeretettel lép hozzánk és szólít meg minket. Személyes meghívásunk abból a tényből fakad, hogy az Egyházban Isten gyermekei vagyunk, az Ő családja és testvérei abban a szeretetben, amelyről Jézus tanúságot tett számunkra. Mindenki rendelkezik azzal az emberi méltósággal, amelynek alapja az isteni meghívás alapján Isten gyermeke és hogy olyanná váljon a keresztség szentségében és a hit szabadságában, amilyenek Isten szívében mindig is voltak.

Maga a tény, hogy az életet ajándékba kaptuk, hallgatólagos meghívás, hogy belépjünk az önátadás dinamikájába: egy mag, amely a megkereszteltekben mint a szeretet válasza ölt érett formát a házasságban vagy az Isten országáért vállalt tisztaságban. Az emberi élet Isten szeretetéből fakad, szeretetben növekedik és a szeretet felé törekszik. Senki sincs kizárva Isten szeretetéből, és Fiának, Jézusnak a kereszten bemutatott szent áldozatában Isten legyőzte a bűnt és a halált (vö. Róm 8,31–39). Isten számára a rossz, sőt, még a bűn is az egyre nagyobb, a mindvégig tartó szeretet kihívásává válik (vö. Mt 5,38–48; Lk 23,33–34). Ezért a Húsvéti Misztériumban az isteni irgalom meggyógyítja az emberiség ősi sebeit és kiárad az egész világmindenségre. Az Egyház, mint Isten világ iránti szeretetének egyetemes szentsége folytatja Jézus küldetését a történelemben, és elküld minket mindenhová azért, hogy tanúságtételünk és az evangélium hirdetése által Isten újra nyilvánvalóvá tegye szeretetét, mindenütt és mindenkor megérinthesse és átformálhassa a szíveket, az elméket, a társadalmakat és a kultúrákat.

(Folyt. köv.)

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Kozma Gábor,

Szeberényi Klára, ☩ Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.